

Bistriška :

Janezkova pomlad.

Za potočkom se je zbudil bel cvet. Pozvonila je zobčasta glavica, rumena očesca so se odprla. Potok je glasneje zašumel, črnikaste jelše so se zganile, bele vrbe so zatrepetale. Pomlad je prišla iz daljnih dežel, prižgala svetlih luči po travah, zbudila tisoč cvetov, pobožala milijone src.

Za potočkom se je prvi zbudil zvonček.

»Ej, zvonček, dober dan, dober dan!« ga je pozdravil Janezek. Glavica se je zganila, klobuček je zablestel.

»Dober dan, Janezek, dober dan! Glej svetli dan sredi dobrav, goščav, dober dan!« Zvonček je prav tiho zapel.

Ta tiha pesem je pohitela dalje. Glavice rumenih trobentic je pobožala, odgrnila bele srajčke podlesnih vetrnic, odprla oči modrim jetrnikom. Tisoč cvetov se je zbudilo, tisoč očesec pogledalo v nebo.

Tam gori pa, tam gori je vse svetlo! Solnce se smeje in gleda po zemlji, iz zlatega koška meče bleščeče cekinčke na polja in na travnike, na boršte in na brda. Potoček žari — same svetle nebeške luči so prižgane na njegovih gladkih licih.

Janezek ga gleda in gleda. Sredi svetle gladine vidi droban obrazek in dvoje smehljajočih se oči.

»Kdo pa si ti, ki me gledaš? Kdo?«

Vinko, Jurček, Matevžek, Tonče — oj, celo vrsto jih je že poklical, vse svoje vojake naštel, a nihče se mu ne odzove.

»Kamen bom vržel v vodico, ravno na nosek mu bom meril.«

Potoček je zapljuskal, valčki so se razgrnili, veliki kolobarji so stekli drug v drugega.

»Ho, hop — kje si? Kdo si?«

Vriskajoč smeh leti preko travnika.

»Samega sebe nisem poznal!«

In Janezek strmi v tisto vodico, se prijema za nosek, se gladi po bradici, boža po ličkih — vse tako tudi v vodi.

»Res, to sem sam!«

Oči mežikajo, ustnice se tresejo, ličeca se svetijo, in Janezek se smeji samemu sebi, njemu pa se nasmiha solnce in rožice sredi kipečih poljan.

»Kaj pa je danes, Janezek, povej, da si tako vesel?«

»Pomlad je, pomlad! Zvonček mi je to povedal. Potrgal bom cvetove, osmukal bom vrbinje, in kmalu bo tudi v moji roki zadišalo po pomladi.«

»Lep šopek si narèdi, pa ga ponesi domov! — V tvoji mali, prijazni izbici bo zadrhtelo mlado življenje, vesela pomlad!«

In Janezek se čudi. Ej, ej, koliko je cvetov! Kakor metuljčki — beli in rumeni, modri, frfotajoči — kimajo glavice rož sredi trav.

Trobentice zro raz brdo, jetrniki se kopljejo v solncu, beli zvončki zvoné, male vijolice dišé, vse poje. poje — pomlad, pomlad!

Janezek stopa z bosimi nožicami po mehki travi. Trga cvetove, vse drobne, vse mehke in večja svoj šopek. Njegove oči sta dve zarjici, njegova ličeca dve mehki, rdeči blazinici.

Od cveta do cveta stopa, žive lučke trga in jih vpleta v svoj venček.

Ali je zdaj šopek že dodelan? Bele cvetice se sklanjajo k modrim, rumene k vijoličastim. Še zelenja bom dodal šopku, da bo združeno govorilo o pomladi, o solncu.«

Tink, tonk, tink, tonk! Rumena, droben prašek se usipa ob vsakem pregibu in rahlem dotiku z vijočih se kačic: leska je to!

»Danes, ko je pomlad, smukam kačice; jeseni bom pa sladke lešnike. Poln klobuk in vse žepe si jih bom nabasal. Le čakaj, grmicek, tudi takrat ne boš sam, zapuščen!«

Mehke mačice objemajo Janezkovo ročico. Zlati prašek se mu usipa po nosku in leze v oči. Šopek je bogatejši, šopek je večji. Tam naprej so še vrbe! O, kako so lepe!

Srebrne, mehke in šumeče mačice so se priplazile do Janezka, ga pogladile z žametnimi telesci po obrazu. Sleherna veja se je zganila, vsak listič se je zamajal: vse govori, vse poje Janezku o pomladi, o solncu!

Deček trga, lomi in misli — kdo vé kam in kaj? Le eno dobro vé: šopek je dodelan, šopek je bogat, on sam ga je nabral in on sam ga ji ponese na grob. — Ali bo pač začutila rajna mamica pomladanski vzduh, ko ji položi Janezek šopek na grob?

»In če ga začuti, o kako ga bo vesela, dobra mamica! In vendar —!«

V vriskajočo lepoto, v prelepo radost je kanila grenka kaplja, planila je črna misel. . .

Zarjici v očeh sta se potopili v solzah. Črna žalost, globoka bolečina ju je popila. . .

»Daj mi ročico, Janezek!«

Preko poljan in borštev je zavalovilo mlado življenje, vzkípela pesem pomladna. Tisoč cvetov se je odprlo, milijon src oživel in s podvojeno močjo zakoprnelo po lepoti, po ljubezni.

Blažor jim! Janezek — ubožec pa danes močneje čuti, da je njegova lepota pod zemljo, globoko v jami njegova ljubezen.

Preko grobov je potegnil veter. Trate so se zganile, v drevesih je zatrepetal. Grenka kaplja je kanila v solnčnočisti dan.

